

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

**Puente, Luis de la
Coloniae Agrippinae, 1616**

§. 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

ad Orationem; argumenta & mysteria meditationum; affectus ex eis deducendi; colloquia cum Deo instituenda; ratio, & modus potentias animæ ad hæc omnia applicandi, fructus & profectus, ad quos hæc sunt dirigenda; reflexiones & examina circa eadem instituenda, ad puriorem & excellentiorem fructum colligendum: tradit etiam modum ad contemplationem & perfectum Dei amorem ascendendi, & internis sensibus cum quiete ijs fruendi, quæ in ipsa meditatione occurrerunt. Quod totum fusiùs declarauimus in nostris libris Meditationum, & Ducis spiritualis.

§. I.

NVNC subijciam speciales aliquas rationes, ob quas homines Societatis debeant hunc Orationis modum, quem P. noster S. Ignatius in suis exercitijs nobis reliquit, tenere, magnamque eorum opinionem habere. *Prima* est, quod vt Philosophi dicunt, res omnes eisdem causis conseruantur & augentur, quibus fuerunt generatæ: cumque Societas in suis initijs fuerit per hunc modum Orationis sensim generata, quo (vt P. Ribadenerius lib. 1. vitæ S. nostri Patris cap. 8. ostendit) vocati fuerunt & inceperunt primi nostri Patres, & ad magnam sanctitatis celsitudinem peruenerunt: Eadem igitur via nos eorum filij & successores ire decet: per quam, nisi nobis ipsis desinamus, ad eandem perfectionis altitudinem perueniamus.

DEINDE ex traditione habemus, quodd Deus D. N. reuelauerit Sancto nostro Fundatori ac tradiderit

didit hęc exercitia : (vt statim videbimus) nec
dubium, quod non sint ipsi pro se solo tradita, sed
vt per ea, religionem hanc Societatis plantaret,
ad cuius foundationem eum elegerat ; eaque filijs
ac successoribus suis communicaret ; essentque
præcipuum armorum genus, quibus bellum Dæ-
monibus inferrent; animarum verò salutem pro-
mouerent; & ipsa experientia, id ita esse ostendit
stupendis mutationibus & fructibus, quos in plu-
rimis omnium statuum personis protulerunt ; æ-
quum igitur est, eum nos modum amplecti, & se-
qui tanquam nobis à Deo D.N. in magnam nostrā
vtilitatem traditum. Et liceret etiam ipsos ho-
mines Societatis, qui nunc viuunt, testes huius
vtilitatis adferre: ipsis enim manibus (vt dicitur)
palpant spiritus renouationem, quam sentiunt ex
eo, quòd singulis annis recipiant se ad hęc exer-
citia per octo decemue dies facienda.

A D cuius rei Confirmationem oportunum
existimaui, specialem quandam reuelationem hic
referre, quam spero omnibus futuram consola-
tioni. Ex multis personis, altissimæ Orationis,
quibuscum egi (quæ non fuerūt pauca, postquam
cum eis ago) fuit quædam, cui Deus D.N. & San-
ctissima eius mater extraordinarias valde fauo-
res, & misericordias exhibebant: de cuius sincera
veritate, cum aliquid dicit, habeo eam moralem
certitudinem, quam in huiusmodi rebus homo
habere potest. Illa inquam mihi dixit, quæ refe-
ram. Cum illa intelligeret, homines Societatis, ad
hęc exercitia facienda, se colligere Anno 1600.
pro more nostro recepto: voluit & illa in domo
sua se colligere, vt eadem faceret modo, quo pos-

fer. Cumque coepisset, & mane quodam in sua Oratione esset cum Domino, vidit oculis mentis venientem, & ad se appropinquantem Sanctum quendam Angelum insignis maiestatis: quæ obstupescens nesciens quid hoc esse posset, dixit ei ille se esse Archangelum Gabrielem, & missum à Sacratissima Virgine, ut ipsam saluaret, & quædam significaret. Illa, quæ valde erat humilis, hoc audiens, magis obstupuit; seque contraxit, petens ab Angelo, ut priusquam referret, quæ in mandatis habebat, permetteret ipsam diutius cum Deo D. N. de re adeo graui tractare (quod in huiusmodi occasionibus facere solebat.) Angelus, cui valde placet humilitas, & cautela, sanctaque illa ex reuerentia contractio; respondit, id sibi valde placere. Quare eo, quasi ibi non esset, prætermisso, accessit ipsa ad Dominum nostrum, (quem ubique præsentem esse fides sancta nos docet) magnæque animi sensu affectu suam ei miseriam & vilitatem proposuit, humiliter petens misericordiam; & ut ab ea dignaretur auertere quidquid sanctissimæ eius voluntati conforme non esset. Cumque in his & alijs huiusmodi petitionibus aliquamdiu hæssisset, audiuit internam Domini vocem dicentis, ut quæ Angelus dicturus ei esset, audiret. Et illa certior & securior interius facta quod totum illud esset Dei opus, eum in modum quo diuina sua Maiestas cum seruis suis agere solet, & cum suis Prophetis faciebat, audiuit flexis genibus, & magna cum reuerentia quæ S. Angelus in commissis habebat. Qui Reginae cælestis nomine ei dicebat: exercitijs quæ facere cogitasti per mentis ratiocinationes & meditationes magni-

*S. Thomas 2.
2. q. 171. a. 5.*

gnitu-

gnitudinem Dei & infinitorum bonorum, quæ per Christum vobis communicantur, (in eum ferè modum quo sunt in Societate) singulare obsequium Reginæ nostræ præstabis: significat enim tibi se fuisse & esse tanquam patronam & fundatricem illorum Societatis exercitiorum: nam se adiuvisse ac docuisse S. P. Ignatium ut ita fieret, ideoque hoc nomine initium se dedisse huic operi: imò & se toto tempore vitæ suæ in Sanctis huiusmodi exercitijs fuisse occupatam. Hæc fuit revelatio de cuius veritate (ut dixi) perpensis omnibus circumstantijs eius, cui facta est, non possum dubitare. Certoque credo, non illi personæ factam fuisse revelationem propter se; sed propter nos: ut scilicet Societatis homines, ac cæteri, qui sanctis his meditationibus exercentur, aliquod eis tempus seorsim tribuentes, pluris ea faciant, & ad ea continuanda magis animentur: siquidem talem habent fundatricem, protectricem, & adiutricem, qualis est ipsa Virgo Sacratissima, Dei mater, quæ etiam ea fecit, licet cum maiori excellentia absque vlla comparatione, quàm nos, voluitque rem hanc nobis manifestare, ut illustrissimum & sanctissimum eius exemplum sequeremur.

ALIA quoque ratio valde efficax permovere nos debet ad hunc orandi modum, eò quòd Oratio non sit proprius finis Societatis, nec aliarum Religionum mendicantium, quæ cum proximis agunt: sed earum tantum, quæ solitariam vitam ducunt; sed instrumentum quoddam uniuersale, quo simul cum alijs medijs vtimur, ad virtutes consequendas & animas Deo lucrandas: quare eam Orationis formam sequi debemus, quæ Dominus noster

noster nobis designauit, tanquam proprium aptumque medium ad nostri Instituti finem consequendum. Ea autem forma est, quam noster Fundator nobis reliquit, quæ aptissima est ad finem prædictum; proinde perfectè per eam obtinebitur.

Hæc & plures alias rationes collegit breuiter ac pulchrè Pater Ioannes Suarius, huius Prouinciæ Præpositus Prouincialis, in quadam exhortatione, quam ex hac occasione tunc habuit. Pater noster Generalis Euerhardus Mercurianus grauitè tulit, cum ex literis nostrorum intellexit aliquos singulari quodam spiritu, non satis composito, contemnere rationem & formam Orationis nostrorum exercitiorum: velleque inducere quandam nouam rationem orandi. Et ita de hoc argumento literas dedit, tum ad P. Balthassarem Aluarium, tum ad P. Prouincialem huius Prouinciæ, mense Martij Anno 1577. & hæc ego vidi, & ex eis accepi aliquas rationes earum, quas in proximis duobus capitibus posui. (idem autem & illæ continebant, quæ ad Patrem Balthassarem dabantur) vtrisque autem commendabat, vt iuxta eas, quæ in eis continebantur, dirigerent iuuarentque nostros, vt modum Orationis nostrorum exercitiorum magni facerent, & sequerentur. Quod vt exequeretur P. Prouincialis, (cum ego Anno 1578. in hoc Sancti Ambrosij Collegio vltimo anno Theologiæ studerem) exhortationem spiritualem ad nos habuit valde refertam spiritualibus monitis, sanctisque documentis pro ijs, qui Orationi incumbunt, quam ego statim in libello meo adnotavi, visumque mihi est ad rem fore, illam

hic

hic inferere eisdem ferè verbis; aliquibustamen
additis ad ampliorem eorum, quæ dicuntur, ex-
plicationem.

§. II.

*Exhortatio P. Ioannis Suarij qua ostendi-
tur, quanti sit momenti, quamq̃ tutus
modus Orationis in exercitiis
nostris præscriptus.*

RATIONI omnino consonum est, nos gau-
dere, gratiasque Deo D.N. agere, quòd no-
bis modum præscripserit rectum ac secu-
rum cum ipso agendi, qualis in nostris exercitijs
continetur. *Primum*, quia si Aduocatus & Iudex,
& unusquisque alius cupit, datque operam, vt re-
ctè suo munere fungatur, eò quòd agi videat de
suo honore, facultatibus, aut vita: quantò magis
optare debet religiosus rectè in suo munere age-
re, hoc est in agendo cum Deo: cùm in hoc non
solum de facultatibus, aut temporali vita agatur,
sed de ipsa æterna. *Deinde*, quia si magni sit, quod
qui aliquò proficiscitur, sciat se bonam viam te-
nere, absq; metu aberrandi, aut retrocedendi:
quantò maioris erit solatij ei, qui agit de Oratio-
ne, quòd sciat se rectam tenere, ac tutissimam viã:
esset enim valde molestum, si post aliquot annos
in Religione & Oratione positos, deprehendat
homo, se esse deceptum, eò quòd rectam viam nõ
tenuerit. Quod autem nostrorum exercitiorum
via recta sit ac tuta, intelligimus primò ex fructu,
quem